

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Mgr. M. V.**, zastoupeného Mgr. Martinem Jebavým, advokátem, Navrátilova 675/3, Praha 1, proti žalované: **generální ředitelka Generálního finančního ředitelství**, Lazarská 15/7, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, čj. 19034/20/7400-11196-050764, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, čj. 8 Ad 8/2020-120,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč do rukou jeho zástupce, advokáta Mgr. Martina Jebavého, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Průběh předchozího řízení

[1.] Žalobce byl ve služebním poměru na dobu neurčitou jako odborný rada na služebním místě (č. 400137) ve Specializovaném finančním úřadu se služebním působištěm v Brně. Zařazen byl na služební místo klasifikované 12. platovou třídou. Toto místo však bylo zrušeno na základě systemizace stanovené usnesením vlády č. 811 ze dne 18. 11. 2019.

[2.] Rozhodnutím ředitele Specializovaného finančního úřadu (*SFÚ*) ze dne 30. 12. 2019 byl proto žalobce s účinností ode dne následujícího po doručení rozhodnutí podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, převeden na jiné služební místo s výkonem služby po dobu neplaceného volna Bc. B. R., nejdéle do 15. 3. 2020. Zároveň byl

žalobce s účinností ode dne následujícího po doručení zařazen do 11. platové třídy a byl mu určen plat.

[3.] Žalobce proti rozhodnutí ředitele SFÚ podal odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím generální ředitelky Generálního finančního ředitelství (GFR).

[4.] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem zamítl.

[5.] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost. NSS kasační stížnosti vyhověl (rozsudek ze dne 16. 5. 2024, čj. 7 Ads 341/2022-32), rozhodnutí městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městskému soudu vytkl, že se nezabýval námitkami žalobce týkajícími se účelovosti systemizace, vhodnosti služebního místa, na které byl žalobce převeden, a nedostatku projednání zrušení 20 služebních míst, včetně služebního místa žalobce, s odborovou organizací, která u SFÚ působila, přičemž se městský soud nevypořádal ani s důkazními návrhy, které žalobce k prokázání svých tvrzení označil.

[6.] O věci opětovně rozhodl městský soud nyní napadeným rozsudkem, a to tak, že žalobci vyhověl. Zdůraznil, že žalobce v odvolání uváděl dvě další časově neomezená služební místa, která byla v době převádění žalobce volná. Stěžovatelka však kromě toho, že se jedná o místa ve vyšší platové třídě, na která nemá státní zaměstnanec dle metodického pokynu nárok, ničeho neuvedla. Městský soud považoval vypořádání této otázky za nedostatečné, jelikož z něj nelze dovodit, zda tato místa jinak byla pro žalobce vhodná s ohledem na další kritéria (náplň činnosti, vzdělání, dosavadní zkušenost, zdravotní stav atd.). Tuto část rozhodnutí žalované proto označil za nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů, poněvadž bez těchto skutečností nemohl posoudit, nakolik dočasné místo, na které byl žalobce zařazen, bylo pro žalobce vhodné. Městský soud rovněž uvedl, že část systemizace týkající se žalobce, jakožto podklad pro rozhodnutí o převedení státního zaměstnance, je nezákonná. Nezákonnost odůvodnil neprojednáním návrhu s odborovou organizací, resp. projednáním původního návrhu s 19 rušenými služebními místy, a nikoliv s 20, která nakonec byla zrušena.

2. Shrnutí kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7.] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná (*stěžovatelka*) kasační stížnost z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Rozsudek městského soudu je podle ní nezákonný z důvodu nesprávného právního posouzení a také nepřezkoumatelný.

[8.] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že služební orgán příslušnou odborovou organizací neinformoval o zrušení žalobcova místa (resp. odborovou organizací informoval pouze o původním návrhu, který zahrnoval zrušení celkem 19 služebních míst v rámci SFÚ), následné změny (zvýšení rušených míst z 19 na 20) nebyly s odborovou organizací projednány a systemizace je tak nezákonná. Městský soud totiž vycházel z dokumentů „Projednání změny systemizace k 1. lednu 2020 ze dne 22. května 2019, čj. 93322/19/4000-00061-3200168“ a „Projednání změny systemizace k 1. lednu 2020–2. setkání ze dne 12. září 2019, čj. 160291/19/4000-00061-200168“; oba dokumenty byly adresovány Základní organizaci Odborového svazu státních orgánů a organizací působících na SFÚ. Stěžovatelka upozorňuje, že v obou dokumentech je shodně konstatováno, že „SFÚ

pokračování

bude plošně snižovat počet SM o 5 %, což dle současného stavu počtu SM odpovídá 19 SM“. V těchto dokumentech jsou uvedeny pouze agregované počty systemizovaných míst, která měla být zrušena bez náhrady. Nikde v dokumentech však není uveden a konkretizován (např. formou uvedení čísla systemizovaného místa) seznam rušených systemizovaných míst, ze kterého by vyplývalo, že právě systemizované místo žalobce (č. 400137) je tím jediným (a z hlediska návrhu změny systemizace neprojednaným) rušeným systemizovaným místem. Konkrétní (číselný) seznam rušených systemizovaných míst v rámci SFÚ k 1. lednu 2020 je uveden až v Poskytnutí informace ze dne 16. 12. 2019. Závěr městského soudu, že právě žalobcovo systemizované místo je jediným neprojednaným místem s odborovou organizací, tudíž nemá oporu v uvedených podkladech. Závěr městského soudu je proto zjevně chybný a nezákonný.

[9.] Úvaha městského soudu o neprojednání návrhu systemizace s odborovými organizacemi a důsledky z toho plynoucími, ačkoliv byla systemizace schválena vládou a služební orgán byl povinen se jí řídit, je pro stěžovatelku natolik překvapivá, že současně dokládá projednání návrhu systemizace s odborovými organizacemi (písemnost Projednání změny systemizace k 1. 1. 2020, čj. 72694/19/7400-00180-050630). V řízení před městským soudem to nepovažovala za nutné právě s ohledem na skutečnost, že schválená systemizace je pro služební orgán závazná.

[10.] Stěžovatelka považuje za podstatné, že změna systemizace k 1. lednu 2020 byla z úrovně GFR projednána ve smyslu § 132 odst. 3 zákona o státní službě s odborovými organizacemi dne 6. září 2019, což potvrzuje výše uvedená písemnost. V této listině je uveden počet rušených systemizovaných míst v orgánech Finanční správy ČR (členěno dle jednotlivých orgánů finanční správy), z něhož je nade vši pochybnost patrné, že na SFÚ bylo k uvedenému datu navrhováno zrušení celkem 20 systemizovaných míst a tento počet byl projednán s odborovými organizacemi.

[11.] Stěžovatelka nesouhlasí rovněž s tím, že se prý nedostatečně zabývala námitkou týkající se dočasnosti nového služebního místa, a to z pohledu, zda se v době převedení nenabízela jiná služební místa, a to *na dobu neurčitou*. K judikatuře, na niž stěžovatelka odkázala a podle které „*státní zaměstnanec může být rozhodnutím podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, převeden i na služební místo, které je pouze dočasně uvolněno z důvodu mateřské nebo rodičovské dovolené jiného státního zaměstnance. Na takto dočasně uvolněné místo může být zařazen jen na dobu určitou (§ 70 odst. 2 téhož zákona)*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2022, č.j. 2 Ads 163/2021-44), městský soud uvedl, že tyto závěry platí pouze za situace, kdy není žádné jiné volné místo a jedinou alternativou by bylo zařazení státního zaměstnance mimo službu. Přeražení zaměstnance se služebním poměrem *na dobu neurčitou* na služební místo pouze *na dobu určitou* jej výrazně omezuje, a současně je takový postup méně efektivní a neekonomický. Proto by mělo být časově omezené místo obsazováno primárně státním zaměstnancem se služebním poměrem na dobu určitou. Tím prý však městský soud zformuloval zcela novou obecnou preferenci, resp. další kritérium vhodnosti, které je nutno při převedení státního zaměstnance na jiné místo posuzovat, a popřel ustálená pravidla pro hodnocení vhodnosti služebního místa stanovená v čl. 63 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019.

[12.] Stěžovatelka nesouhlasí ani s názorem městského soudu ohledně hodnocení jiných volných služebních míst poukazovaných žalobcem. Jedná se totiž o služební místa, která jsou zařazena ve 13. platové třídě, přičemž státního zaměstnance nelze postupem podle § 61

zákona o státní službě převést (ani jinak zařadit) na služební místo zařazené v platové třídě vyšší, než je místo stávající. To lze dovodit mimo jiné z podmínek zařazení nebo jmenování na služební místo podle § 49 odst. 2 až 5 a § 51 odst. 5 a 6 zákona o státní službě. Tato okolnost je pro oblast státní služby notoricky známa, stejně jako skutečnost, že státního zaměstnance lze zařadit na systemizované služební místo ve vyšší platové třídě výhradně na základě výběrového řízení (nebo na základě § 49 odst. 2 až 5 a § 51 odst. 5 a 6 zákona o státní službě; k tomu také viz čl. 63 odst. 2 písm. g) metodického pokynu). Stěžovatelka se proto domnívá, že vypořádání této námítky bylo dostatečné, byť stručné. Nado podotýká, že obě systemizovaná služební místa mají služební působišť v Praze, nikoliv v Brně, tudíž je nutno je i z hlediska kritéria služebního působišť původního a nového služebního místa označit jako pro žalobce nevhodná. Proto stěžovatelka navrhuje, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13.] Žalobce ve vyjádření uvedl, že se závěry městského soudu souhlasí. Převedení státního zaměstnance (zařazeného na dobu neurčitou) na služební místo pouze na dobu určitou jeho postavení výrazně omezuje a takový postup je méně efektivní a neekonomický. Městský soud také správně konstatoval existenci povinnosti projednat návrh systemizace s příslušnou odborovou organizací. Služební orgány však informovaly odborovou organizaci pouze o návrhu systemizace ve znění, ve kterém bylo navrhováno zrušení 19 míst. Návrh, ve kterém bylo uvedeno i místo žalobce, předložen nebyl. Veškeré další úvahy, které k těmto skutečnostem stěžovatelka předkládá v kasační stížnosti, jsou tedy irelevantní. Proto žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14.] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15.] NSS předně posuzoval, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť jen u takového rozhodnutí lze zpravidla vážit důvodnost dalších kasačních námitek. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a proč považuje námítky stěžovatele za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). V nyní posuzované věci však stěžovatelka konkrétně neuvádí, v čem má nepřezkoumatelnost spočívat. Protože tento deficit nezjistil ani NSS, činí dílčí závěr, že napadený rozsudek městského soudu je srozumitelný a odpovídajícím způsobem reaguje na veškeré námítky vznesené účastníky řízení.

[16.] Jak se podává ze shora provedeného popisu předchozího řízení, mezi účastníky jsou sporné dvě otázky: (1.) zda systemizace byla řádně projednána s odborovými organizacemi, a (2.) zda lze hledisko trvání služebního poměru při převádění na služební místo v důsledku systemizace považovat za kritérium vhodnosti a je tak nutné je posuzovat. Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí.

[17.] K nezákonnosti systemizace z důvodu neprojednání návrhu zrušovaných míst s odborovou organizací uvádí NSS následující.

pokračování

[18.] Ustanovení § 132 odst. 3 zákona o státní službě: „*Služební orgán je povinen s odborovou organizací projednat návrhy a) ve věcech systemizace služebních úřadů, b) na zlepšení podmínek výkonu služby, c) služebních předpisů, které se týkají více služebních úřadů.*“

[19.] Žalobce v žalobě uvedl, že Základní organizace Odborového svazu státních orgánů byla informována o rušení 19 služebních míst. Městský soud proto „ve druhém kole“ svého rozhodování vyšel z těchto tvrzení a k nim doloženým důkazům, přičemž uzavřel, že změna systemizace nebyla projednána s touto odborovou organizací a je proto v části týkající se žalobce nezákonná.

[20.] Stěžovatelka nyní předložila NSS dokument, kterým se snaží prokázat, že systemizace byla řádně projednána s odborovými organizacemi, a to včetně konečného návrhu na zrušení 20 služebních míst.

[21.] NSS předně uvádí, že stěžovatelka měla tento dokument předložit již v řízení před městským soudem. V řízení o kasační stížnosti je nutné dokument posoudit jako novou skutečnost, ke které nelze přihlížet (ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s.). NSS totiž přísluší přezkoumávat rozhodnutí městského soudu, nikoliv za něj provádět dokazování. S ohledem na povahu tohoto dokumentu a průběh předchozího řízení (městský soud o této věci rozhodoval dvakrát, protože první jeho rozhodnutí zrušil NSS) je navíc zřejmé, že stěžovatelce nic nebránilo, aby jej předložila dříve, nikoliv teprve v řízení o (v pořadí druhé) kasační stížnosti.

[22.] NSS také zohlednil, že v rozsudku vydaném v této věci (čj. 7 Ads 341/2022-32) uvedl, že „*stěžovatel [nyní žalobce] některé žalobní body formuloval nepřehledně, skutková tvrzení nebyla vždy zcela zřetelně propojena s konkrétními právními důvody nezákonnosti a některé námitky byly uplatněny velmi obecně.*“ Avšak poté, co byl první rozsudek městského soudu zrušen právě citovaným rozsudkem NSS, nařídil městský soud jednání a stěžovatelka měla dostatek času k přípravě na toto jednání, také s ohledem na závěry vyslovené NSS. Z rozsudku NSS přitom plyne, v čem městský soud pochybil. „*Nezabýval se však [roz.: městský soud] **namítaným nedostatkem projednání zrušení 20 služebních míst, včetně služebního místa stěžovatele, se zaměstnanci, respektive s odborovou organizací, která dle žalobních tvrzení u Specializovaného finančního úřadu působila.** V tomto směru stěžovatel s odkazem na označené listinné důkazy (přílohy dokumentu č. j. 211259/19/4000-00061-200168, a to č. j. 933322/19/4000-0061-200168 ze dne 22. 5. 2019 a č. j. 160291/19/4000-0061-200168 ze dne 12. 9. 2019) poukázal mimo jiné na to, že odborová organizace Základní organizace Odborového svazu státních orgánů a organizací byla informována pouze o návrhu ze dne 1. 7. 2019, podle něhož mělo být zrušeno 19 služebních míst, a namítal porušení práva na informace a projednání záležitostí výkonu služby a podmínek jejího výkonu (což zjevně odkazuje na znění § 129 a násl. zákona o státní službě, jejichž porušení stěžovatel namítl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí). V tomto směru se pak městský soud nevypořádal ani s důkazními návrhy, které stěžovatel k prokázání uvedených tvrzení označil. V této části je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.*“

[23.] Ze záznamu jednání městského soudu ze dne 19. 6. 2024 je dále patrné, že zástupkyně stěžovatelky byla na jednání přítomna a měla možnost se k žalobcem navrhovaným důkazům vyjádřit. Proto když stěžovatelka tvrdí, že městský soud vycházel z dokumentů „*Projednání změny systemizace k 1. lednu 2020 ze dne 22. května 2019, čj. 93322/19/4000-00061-3200168*“ a „*Projednání změny systemizace k 1. lednu 2020–2. setkání ze dne 12. září 2019, čj. 160291/19/4000-00061-200168*“, upozorňuje NSS na to, že

dokumenty městskému soudu předložil žalobce jako důkazy k prokázání svých tvrzení (v souvislosti se zásadou kontradiktornosti). Bylo tedy věcí stěžovatelky na tyto dokumenty reagovat již před městským soudem a vyvrátit tak tvrzení žalobce.

[24.] Dokument, který stěžovatelka předložila Nejvyššímu správnímu soudu, má prokázat, že návrh systemizace byl s odborovými organizacemi řádně projednán. Stěžovatelka však opomíjí, že jí předložený dokument dokládá projednání návrhu s odborovými organizacemi na úrovni GFŘ. Dokumenty, které předložil žalobce, však dokazují právě projednání záležitosti s odborovou organizací, která působí na služebním úřadě žalobce, tedy jde o odborovou organizaci působící právě na SFÚ. Z komentáře k § 132 zákona o státní službě přitom vyplývá, že: *„ustanovení vymezuje rozsah informační a projednací povinnosti ze strany služebního orgánu vůči odborové organizaci. Pokud tedy ve služebním úřadě působí odborová organizace, stává se pro účely informování a projednání státních zaměstnanců jejich zástupcem a rozsah informování a projednání je daleko větší než v případě, kdy služební úřad tuto povinnost plní vůči samotným státním zaměstnancům nebo vůči radě státních zaměstnanců, resp. vůči zástupci pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Ustanovení v tomto směru odkazuje na § 130 a 131.“* (In: HŘEBÍKOVÁ, Iva, FÁBEROVÁ, Andrea, BRÜCKNEROVÁ, Zuzana, KUBÁČOVÁ NEJEDLÁ, Petra, MORAVEC, Karel, ROUČKOVÁ, Dana, HŮRKA, Petr. Zákon o státní službě. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 719, marg. č. 1.).

[25.] Zákonnou povinnost projednání návrhu systemizace s odborovými organizacemi proto nelze splnit tak, že je takový návrh projednán (*ad absurdum*) s jakoukoliv odborovou organizací, ale právě s odborovou organizací, která působí na služebním úřadu, jehož zaměstnanců se systemizace dotýká či se jich může dotknout. Jedině tak lze smysluplně naplnit zákonný požadavek na projednání systemizace s odborovou organizací. Písemnost, kterou stěžovatelka předložila, je proto irelevantní nejen ze shora uvedeného procesního, nýbrž také věcného důvodu.

[26.] Stěžovatelka rovněž uvádí, že systemizace byla schválena vládou a služební orgán byl povinen se jí řídit ze své podstaty. Tuto okolnost zdejší soud nezpochybňuje, nicméně to neznamená, že nemusí být splněny zákonné povinnosti při procesu přijímání návrhu systemizace. V daném případě byla navíc systemizace usnesením vlády schválena až 18. 11. 2019, přičemž proces schvalování probíhal již o několik měsíců dříve (stěžovatelka např. zmiňuje, že změnu systemizace projednala s odborovými organizacemi již dne 6. 9. 2019).

[27.] Stěžovatelka se rovněž snaží navodit dojem, že žalobce nebyl zvýšením počtu rušených míst nijak dotčen. Uvádí totiž, že *„nikde v dokumentech však není uveden a konkretizován (např. formou uvedení čísla systemizovaného místa) seznam rušených systemizovaných míst, ze kterého by vyplývalo, že právě systemizované místo žalobce (č. 400137) je tím jediným, z hlediska návrhu změny systemizace „neprojednaným“ rušeným systemizovaným místem. Konkrétní (číselný) seznam rušených systemizovaných míst v rámci SFÚ k 1. lednu 2020 je uveden až v Poskytnutí informace ze dne 16. 12. 2019.“* Podle přesvědčení NSS však není rozhodné, že v prvotním návrhu není tento číselný seznam uveden. Stěžejní je, že se tato změna žalobce potenciálně dotknout mohla. Proto měl být na úrovni SFÚ s odborovými organizacemi (resp. tam působící organizací Základní organizací Odborového svazu státních orgánů a organizací Specializovaný finanční úřad Praha) projednán také finální návrh.

[28.] Nad rámec uvedeného NSS konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že na úrovni GFŘ byl dne 6. 9. 2019 projednán návrh na zrušení celkem 20 systemizovaných míst

pokračování

a tento počet byl zároveň projednán s odborovými organizacemi. Ze soudního spisu je však patrné, že na úrovni SFÚ bylo jednání s odborovými organizacemi dne 12. 9. 2019, tj. o 6 dní později, avšak stále s návrhem 19 rušených míst. Je tak nejasné, kdy přesně se informace o změně návrhu dostala na SFÚ.

[29.] NSS proto uzavírá, že závěr o nezákonnosti systemizace vyslovený městským soudem je plně opodstatněný, protože nebyla splněna zákonná podmínka procesu přijímání systemizace, kterou je projednání návrhů s příslušnou odborovou organizací.

[30.] NSS se ztotožnil rovněž s názorem městského soudu v otázce posuzování trvání služebního poměru při převádění státního zaměstnance. Za situace, kdy je k dispozici více vhodných míst, je namísto státního zaměstnance se služebním poměrem na dobu neurčitou přeřadit na to, které je rovněž na dobu neurčitou (pokud je pro něj i jinak vhodné). Jak správně uvedl městský soud, opačný postup je nejen výrazně méně efektivní a neekonomický, ale rovněž bezdůvodně omezuje zaměstnance.

[31.] Námitky stěžovatelky tak nejsou důvodné. Městský soud se vypořádal s předloženou judikaturou a vysvětlil, proč ji není možné aplikovat na daný případ. Stěžovatelka namítá, že toto nové kritérium je rovněž v rozporu s ustálenými pravidly pro hodnocení vhodnosti služebního místa stanovenými v metodickém pokynu. Jak však stojí v jeho čl. 63 bodu 1: *„Níže uvedená kritéria vhodnosti služebního místa nelze chápat jako taxativní výčet, neboť v rámci posuzování individuálního případu se mohou objevit další okolnosti nebo kritéria níže neuvedená, na jejichž základě se dospěje k závěru o nevhodnosti služebního místa pro konkrétního státního zaměstnance.“* Posuzování doby trvání služebního poměru je tak pouze dalším kritériem, jehož „objevení“ predikuje sám metodický pokyn.

[32.] NSS nepřisvědčil ani námitkám stěžovatelky, která brojí proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti jejího rozhodnutí. Navzdory tomu byl ale nucen korigovat část argumentace městského soudu. Jakkoliv totiž souhlasí s jeho závěrem, že napadené rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné, nesdílí některé jeho závěry.

[33.] Městský soud uzavřel, že rozhodnutí stěžovatelky je nepřezkoumatelné v části, kde pouze uzavřela, že místa navrhovaná žalobcem jsou pro něj nevhodná, neboť se jedná o místa ve vyšší platové třídě a zaměstnanec tak na ně nemá nárok. Městský soud *„[...] považuje takové vypořádání této otázky za nedostatečné, jelikož z něj nelze dovodit, zda tato místa jinak byla pro žalobce vhodná s ohledem na další kritéria (náplň činnosti, vzdělání, dosavadní zkušenost, zdravotní stav atd.).“* Je tedy pravda, že stěžovatelka přesvědčivě nevysvětlila, proč pro žalobce pracovní místa nejsou vhodná, ba ani nebylo možné jej na jím navrhovaná místa převést. Pokud by však stěžovatelka skutečně uvedla, že se jedná o služební místa ve vyšší platové třídě a zaměstnanec není možné na takové místo převést, bylo by zcela nadbytečné zkoumat, zda tato místa byla pro žalobce vhodná s ohledem na další kritéria, a to právě z toho důvodu, že toto kritérium je nepřekročitelné.

[34.] V kasační stížnosti stěžovatelka konstatuje, že již v rozhodnutí uvedla, že se jedná o místa ve 13. platové třídě, přičemž žalobce byl zařazen na služební místě ve 12. platové třídě, tedy v nižší platové třídě než jím navrhovaná místa, a popisuje, že státního zaměstnance není možné na služební místo ve vyšší platové třídě převést (ani jinak zařadit), což lze dovodit ze zákona o státní službě. Tuto skutečnost považuje stěžovatelka za notorietu, s čímž však zdejší soud nesouhlasí (srov. např. § 49 odst. 2 zákona o státní službě, podle kterého lze státního zaměstnance zařadit i na služební místo zařazené v platové třídě o 1 platovou třídu vyšší, než je dosavadní služební místo, *pokud podle 2 po sobě jdoucích*

služebních hodnocení dosahoval ve službě vynikajících výsledků), a stížnostní argumentaci vedenou v tomto směru považuje spíše za snahu obhájit vlastní pochybení. Uvedené skutečnosti stěžovatelka nevysvětlila již v odůvodnění svého rozhodnutí, ačkoliv tak učinit mohla a měla.

4. Závěr a náklady řízení

[35.] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla, NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36.] Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.); úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.)], za který mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a paušální částku 300 Kč jako náhradu hotových výdajů. Zástupce žalobce uvedl, že není plátcem DPH. Celkově je tedy stěžovatelka povinna uhradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2024

Vojtěch Šimíček
předseda senátu